

V&VN wil einde aan de ongelijkheid tussen verpleegkundigen en artsen

Sinds ruim tien jaar vallen verpleegkundigen onder de wet BIG en staan zij ingeschreven in het BIG-register. Daarmee hebben verpleegkundigen dezelfde wettelijke verplichtingen als andere beroepsgroepen uit dit register en vallen zij net als artsen onder het Tuchtrecht Gezondheidszorg. Toch wijken de CAO-bepalingen voor verpleegkundigen en artsen sterk van elkaar af, zowel in de ziekenhuizen, de universitair medische centra, de GGZ, VVT-sector als de gezondheidscentra. V&VN wil een einde aan deze ongelijkheid en roept werkgevers- en werknemersorganisaties op om zich hiervoor sterk te maken in de CAO-onderhandelingen.

Verpleegkundigen en verzorgenden zijn de grootste beroepsgroep in de gezondheidszorg. Een beroepsgroep die hard nodig is om het hoofd te bieden aan een vergrijzende bevolking en om steeds complexere zorg te leveren, met zwaardere verantwoordelijkheden. De deskundigheid van verpleegkundigen en verzorgenden groeit, evenals de autonomie in het uitoefenen van hun vak. Als behartiger van hun belangen vraagt V&VN dringend aandacht voor de veranderende positie van verpleegkundigen en verzorgenden. Gelijkschakeling met andere beroepsgroepen doet recht aan de zwaardere verantwoordelijkheden van deze zorgprofessionals.

Artsen en verpleegkundigen gelijk behandelen

Artsen en verpleegkundigen vallen onder artikel 3 van de wet BIG (wet Beroepen Individuele Gezondheidszorg) en de regeling Tuchtrecht Gezondheidszorg. Voor medisch en verpleegkundig specialisten geldt ook nog artikel 14 van dezelfde wet. In deze wet zijn de opleidings-, beroeps- en (her)registratie-eisen vergelijkbaar en daarmee de **persoonlijke beroepskosten** voor de beide beroepsgroepen. De CAO-bepalingen over persoonlijke beroepskosten zoals bij- en nascholing, inschrijving in een kwaliteitsregister, lidmaatschap van de beroepsvereniging en vakliteratuur zijn dit echter nu niet.

V&VN wil dat de bepalingen in de relevante CAO's voor artsen en verpleegkundigen overeenkomen. Artikel 3.4.3. uit hoofdstuk 16, de Arbeidsvoorwaardenregeling Medisch Specialisten van de CAO Ziekenhuizen kan hiervoor model staan. Dit artikel behandelt de persoonlijke beroepskosten en de vergoeding daarvoor in het kader van de individuele verplichting om bekwaam te zijn en te blijven.

Voor medisch specialisten is hiervoor vaak een budget per jaar toegekend, bij voorbeeld:

€ 5.149,- per medisch specialist in de CAO Ziekenhuizen (2008)

€ 4.838,- per medisch specialist in de CAO UMC's (2009)

€ 3.806,- per medisch specialist in de CAO GGZ.

(Kader)leden van vakbonden en van beroepsverenigingen gelijk behandelen

De CAO's in de gezondheidszorg bevatten nog meer ongelijkheid, namelijk tussen (kader)leden van vakbonden en van beroepsverenigingen:

- V&VN werkt vanuit de beroepsinhoud van verpleegkundigen en verzorgenden aan de belangen van deze beroepsgroep. De vakbonden ABVA/KABO, CNV Publieke Zaak, Unie Zorg & Welzijn en NU'91 doen dat vooral vanuit de arbeidsvoorwaarden. V&VN en de vakbonden maken zich sterk voor de positie van verpleegkundigen en verzorgenden. Dat sommige CAO-bepalingen alleen gelden voor leden van de vakbonden, is daarom onterecht. V&VN wil dat deze regelingen – voor zover het om vergelijkbare activiteiten gaat – gelijkgetrokken worden.
- Artikel 3.2.6, lid 2 (CAO Ziekenhuizen) over Registratiekosten BIG en kwaliteitsregister zou in alle CAO's moeten worden opgenomen, met weglating van de zinsnede "...aangesloten bij een van de cao-partijen...". Hier gaat het immers om kwaliteitsborging van de beroepsuitoefening.
- Voor activiteiten van werknemersorganisaties is volgens de CAO Ziekenhuizen betaald verlof mogelijk van maximaal 228 uur per jaar. Voor beroepsverenigingen, aangesloten bij werknemersorganisaties en genoemd in de aanhef van de preambule bij die cao, is slechts 36 uur betaald verlof mogelijk en voor een beperkter activiteitenpalet. Voor kaderleden van beroepsverenigingen, zoals V&VN, is helemaal geen betaald verlof geregeld. De CAO VVT (Verpleeg- en Verzorgingshuizen en Thuiszorg) maakt een vergelijkbaar onterecht onderscheid. Deze discriminatie moet verdwijnen, vindt V&VN.